

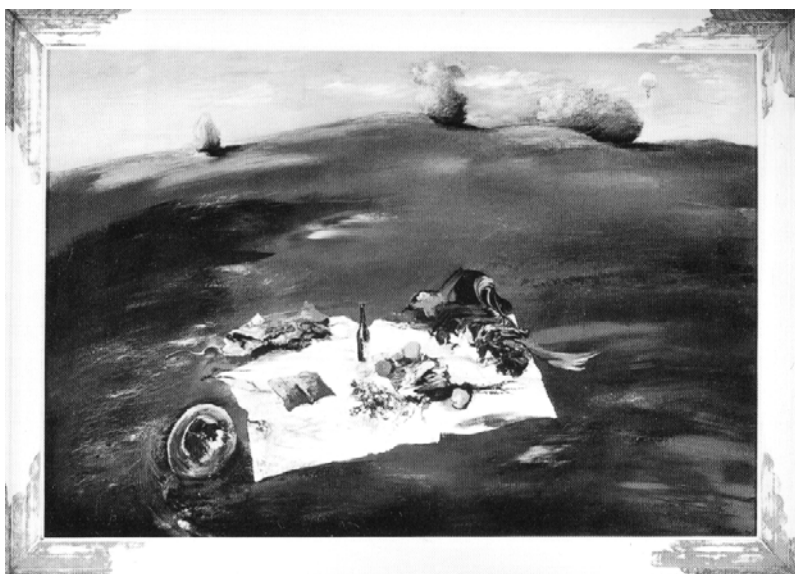
GÖMÖRI GYÖRGY

Teleki László történeteiből

*Amikor Teleki László ebéden
járt a francia királynál, sokáig
be kellett érnie egy egyszerű herceg
társaságával, de később,
már a deszertnél, vagy a sajt után
a király is figyelmére méltatta ezt
a jól öltözött (és charmant!) barbár grófot.
Lajos Fülöpöt főleg a magyar
alkotmány érdekelte, de Teleki
mindjobban belejött a beszédbe
(már elég jól bírta a franciát) s egy óvatlan
pillanatban elkezdte dicsérni hazája nyelvét,
aminél (mint tudjuk) nincs szebb
és kifejezőbb a földön, majd hirtelen
(és Lajos Fülöp lehet, hogy oda is figyelt
egy kicsit) így szólt: „ezt hallgassa, Felség!”
s egy Vörösmarty-verset skandált a királynak,
akinek magas tetszését el is nyerte
ez az érthetetlen csengés-bongás, úgymint:
„jár számkiüzöten az árva fiú,
dalt zengedez és dala oly szomorú”.
Később (de még a szabharc előtt),
Teleki az orosz nagykövet nejének,
egy különös bájú Potocki-lánynak
udvarolt (nem tudni, milyen sikerrel).
Egy biztos, ha történt is valami
a tompított fényű, illatos budoárban,
a magyar gróf nem szavalt Vörösmartyt.*

Ami nincs, dalban elbeszélve

*Annyi minden van. Minek akkor
arról beszélni, ami nincs? De lám:
a gesztenyefák virága porladozik, lehull,
rozsdafoltok ütköznek ki a hófehér orgonafürtökön is,
bár még akácfelhővel bódít a május.
(Akácos téren járok, csöndes egyetemi tájon.)
Ettől mindig szerelmes verset volna írni kedvem,
vagyisbát arra asszociálok. Egyébként
inkább az emlékekből szemezget az ember
és az akácok szelíd inváziója is csak
Georges Brassens bajuszát juttatja eszébe,
ami alatt egy lila dalt dünnög, egy metróvégállomásról,
holmi virágokról, meg egy különös érzésről,
ami hajdan benne fészkel, de aztán, mint kék madárka
megrázta tollát és – huss! – el is repült.*

PATAKI FERENC: SZINYEI-IDÉZET